ποὺ ἦταν τόσο πολὺ συγκεντρωμένο στὸν ἑαυτό του. Ἐκεῖνο ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ μέσα στὴν ὁποία τοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγε ἄξαφνα φωνές! Τί φωνές; Ποιὲς φωνές; Ἄγνωστο. Σταματοῦσε τὸ γράψιμό του ἢ τὸ παιγνίδι του κι' ἀφογκραζόταν... Ἔδειχνε μάλιστα τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο νόμιζε πὼς ἄκουγε τὴ φωνὴ ἑνὸς συντρόφου του ἀοράτου. Ὁ γιατρὸς τῆς Αὐλῆς, δόκτωρ Ζίτλ, ἦταν μάρτυς αὐτῶν τῶν σκηνῶν καὶ κρατοῦσε σχετικὲς σημειώσεις. Ὁ πατέρας του ποὺ δὲν πίστευε στὰ φαντάσματα, οὔτε στὰ πνεύματα ποὺ μιλοῦν, θύμωνε καὶ ἐτέβαλλε στὰ παιδιά του αὐστηρὴ δίαιτα. Τοὺς περιώριζαν τὴν τροφή, τοὺς διπλασίαζαν τὰ καθήκοντα.

Μὰ παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ Λουδοβῖκος ὡς μαθητὴς παρέμενε μέτριος. Οἱ διδάσκαλοί του ἦταν οἱ μόνοι του φίλοι. Φίλος τῆς ἡλικίας του ὅμως δὲν εἶχε κανένα. Ὁ πατέρας του τὸν ἔδερνε πολλὲς φορὲς μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Χρήματα δὲν τοῦ ἔδινε σχεδὸν καθόλου ἢ μᾶλλον τοῦ ἔδινε δώδεκα *γκοῦλντεν* τὸ μῆνα, κι' αὐτὰ ἐνῷ ὁ διάδοχος ἦταν πειὰ δεκαεφτὰ χρόνων!

Ὅλ' αὐτὰ εἶνε λεπτομέρειες, μὰ λεπτομέρειες σπουδαῖες, γιατὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐφηβικῆς σχηματίζεται ὁ ἄνθρωπος ὁλόκληρος. Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος Π ἐνηλικιώθηκε καὶ τοῦ ἔδωσαν μιὰ μέρα λίγα περισσότερα χρήματα, θέλησε ν' ἀγοράσῃ μ' αὐτὰ ὁλόκληρη τὴ βιτρίνα ἑνὸς κοσμηματοπωλείου μὲ τὰ περιεχόμενά της. Δὲν καταλάβαινε ὅτι τὰ πέντ-ἕξη χρυσᾶ νομίσματα ποὺ εἶχε δὲν ἔφταναν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Κι' ἀπὸ τότε παραιτήθηκε γιὰ πάντα νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ μυστήριο τῆς ἀξίας τῶν χρημάτων.

Ἐξ ἄλλου—σκεφτόταν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ—τὸ χρῆμα εἶνε κάτι συμβατικό. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐξουσία. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ στέμμα. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἴδια ἡ ζωή. Τότε τί εἶνε τὸ πραγματικὰ ἀληθινό, τὸ ἀναγκαῖο, τὸ ἀπαραίτητο. τὸ ὡραῖο μέσα σ' αὐτὸ τὴν καθημερινὴ μηχανὴ τῆς ὁποίας κάθε τέταρτο τῆς ὥρας εἶνε ἐκ τῶν προτέρων κανονισμένο καὶ μισητό; Ἔ λοιπόν, ἰδοὺ τί ἀπαντοῦσε στὴν ἐρώτηση αὐτὴ ὁ Λουδοβῖκος: Ἡ μοναδικὴ πραγματικότης εἶνε τὸ ὄνειρο, ἡ μοναδικὴ εὐτυχία, ἡ μοναξιά· ὁ μοναδικὸς ἔρως ἐκεῖνος ποὺ μᾶς τραβᾶει μὲ τὸ στόμα μας ἔτοιμο γιὰ φίλημα πρὸς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωΐδας τῶν βιβλίων, πρὸς τὸ πρόσωπα τῶν ζωγραφικῶν πινάκων καὶ τῶν ταπετσαριῶν: πρὸς τὸν ἱππότη μὲ τοὺς κύκνους, πρὸς τὴν ὡραία δούκισσα, πρὸς τὰ σύννεφα τοῦ δειλινοῦ, πρὸς τὰ δάση, πρὸς τὸ τραγοῦδι ἑνὸς τσοπάνη κ.τ.λ.! Ὅλ' αὐτὰ τραβοῦσαν τὸ μέλλοντα βασιλέα τῆς Βαυαρίας, κ' ἐπὶ πλέον τὸν ἐγοήτευε τὸ τραγοῦδι τοῦ Λόεγκριν, τὸ ὁποῖο εἶχε διαβάσει κρυφὰ σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν, καὶ τὸ ὁποῖο ἤξερε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος καὶ τὸ ἀπήγγελε χωρὶς κανένα λάθος, αὐτὸς ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ μάθῃ οὔτε μιὰ σελίδα γραμματικῆς.

Μιὰ μέρα τοῦ 1861 ἡ Ὄπερα τοῦ Μονάχου, ἀνήγγειλε ὅτι θὰ παίξῃ τὸν «Ταγχώϋζερ» καὶ τὸ «Λόεγκριν». Τρέμοντας ὁ Λουδοβῖκος ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ παρευρεθῇ στὴν παράσταση. Ἡ ἄδεια δόθηκε καὶ ὁ πρίγκηψ ἐπῆγε στὸ θέατρο, συνοδευόμενος μόνο ἀπὸ τὸν κόμητα Λίνφελντερ, τὸν ὑπασπιστή του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θ' ἄκουγε μουσικὴ τοῦ Βάγνερ. Τέτοια ἦταν ἡ συγκίνησίς του, ὥστε ὁ ὑπασπιστής του φοβήθηκε μήπως πιάσῃ τὸν κύριό του καμμιὰ κρίσις ἐπιληψίας. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραστάσεως, τὸ σῶμα του ἐδονεῖτο ἀπὸ σπασμούς. Αὐτὸ δὲν ὀφείλετο στὴ μουσικὴ τοῦ ἔργου, ὅσο στὸ ἴδιο τὸ ἔργο, ποὺ εἶν' ὁλόκληρο ἕνα ποίημα γεμᾶτο σύμβολα, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα κρύβεται ἕνας κόσμος ποὺ οὔτε τὸν ὑποψιαζόμαστε κἄν.

Τὸ ἄλλο φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρηση τῆς ρωμαντικῆς ζωῆς τοῦ Λουδοβίκου Π.

Μ.

= ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ =

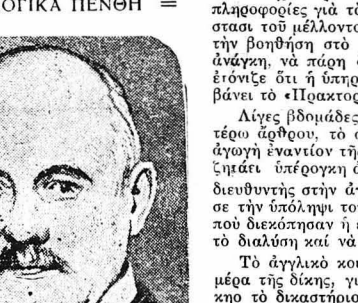

Ὁ ἀποθανὼν τελευταῖος μεγάλος Γερμανὸς λογογράφος ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ

ΕΓΚΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΤΟΜΜΥ ΚΑΙ Η ΣΟΥΠΑ ΤΟΥ

Οἱ «Τόμμυδες», ὅπως ἔλεγαν τοὺς Ἄγγλους στρατιῶτες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, φημιζόνταν γιὰ τὴν ἀφέλειά τους καὶ γιατὶ διατηροῦσαν τὸ περίφημο ἀγγλικὸ χιοῦμορ καὶ στὶς κρισιμώτερες ἀκόμη στιγμὲς τῆς μάχης.

Μιὰ μέρα κάποιος Ἄγγλος ἀξιωματικὸς στὸ μέτωπο ἄκουσε ἕναν ἀπ' τοὺς στρατιῶτες τῆς διμοιρίας του ποὺ φώναζε σὰν ἀγριάνθρωπος καὶ βλαστημοῦσε σὰν διάβολος. Βγῆκε ἔξω ἀπὸ τ' ἀμπρί του, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί τρέχει; γιατὶ γκρινιάζεις;

— Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φάω τὴ σοῦπα μου, κύριε ὑπολοχαγέ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ εἶνε γεμάτη χώματα. Δὲν τρώγεται.

— Δὲν εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα. Αὐτὴ ἡ ὀβίδα ποὺ ἔσκασε ἐδῶ κοντά, σήκωσε ἕνα σωρὸ χώματα.

— Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰρθοῦν στὴ σοῦπα μου τὰ χώματα!...

— Μὴν ξεχνᾶς πὼς βρισκόμαστε σὲ πόλεμο καὶ μάλιστα ὅτι πολεμοῦμε γιὰ τὴ σύμμαχό μας τὴ Γαλλία.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς θὰ μὲ διατάξουν νὰ καταβροχθίσω τὴ γῆ της!...

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πρακτορεῖο συνοικεσίων, γάμων καί... διαζυγίων

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα δίκη πρόκειται νὰ διεξαχθῇ τὸν ἐρχόμενο μῆνα στὴν Ἀγγλία.

Στὸ Λονδῖνο λειτουργεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνα ἰδιωτικὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο τὸ «Oiste Firm» (Πρακτορεῖο Στρεῖδι), τὸ ὁποῖο διευθύνει κάποιος ἀπόστρατος ἄγγλος ἀστυνομικός. Τὸ «Πρακτορεῖο Στρεῖδι», τὸ ὁποῖο ἔχει στὴν ὑπηρεσία του τοὺς καλυτέρους ἄγγλους ντέτεκτιβ, ἀναλαμβάνει μεταξὺ τῶν ἄλλων νὰ πληροφορῇ τοὺς ἀρραβωνιασμένους γιὰ τὸ παρελθὸν τῶν ἀρραβωνιαστικῶν των, νὰ ἐξασφαλίζῃ σ' ὅσους θέλουν στοιχεῖα γιὰ νὰ πάρουν διαζύγιο ἀπ' τὴ γυναίκα τους, κτλ. κτλ. Ἀλλὰ ἡ κυριωτέρα ἐργασία γιὰ τὴν ὁποία φημίζεται τὸ «Πρακτορεῖο Στρεῖδι» καὶ στὴν ὁποία ἔχει εἰδικευθῇ, εἶνε ἡ ἑξῆς:

Στοὺς γάμους καὶ στὶς μεγάλες δεξιώσεις ὅπου δίνουν ἡ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, παρουσιάζουν πάντοτε τὰ πολυτιμώτερα σερβίτσια τους, σερβίτοια δηλαδὴ χρυσᾶ ἢ ἀπὸ πλατίνα, σερβίτσια σπάνια καὶ ἐξαιρετικὰ πολύτιμα. Πολλὲς φορὲς ὅμως μεταξὺ τῶν προσκεκλημμένων βρίσκονται μερικοὶ κλεπτομανεῖς ἢ καὶ κλέπται ἐξ ἐπαγγέλματος, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν «νὰ σουφρώνουν» μερικὰ ἀπ' τὰ πολύτιμα αὐτὰ σερβίτσια. Λοιπόν, τὸ «Πρακτορεῖο Στρεῖδι» ἀναλαμβάνει στὶς περιστάσεις αὐτὲς νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς προσκεκλημμένους γιὰ νὰ μὴν πάρουν κανένα πολύτιμο ἀντικείμενο.

Ἐσχάτως ὅμως, μιὰ νεαρὰ ἀγγλὶς δημοσιογράφος, ἡ μὶς Ἴρις Καρπαντιέ, ἐδημοσίευσε στὸ «Sunday Express» ἕνα ἄρθρο στὸ ὁποῖο ἀπεκάλυπτε ὅτι λίγες μέρες πρὸ τοῦ γάμου της, ὅστις ἔγινε τελευταίως, τὸ «Πρακτορεῖο Στρεῖδι» τῆς ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὴν ὁποία τῆς ἐπρότεινε, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ τῆς δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ἠθικὴ ὑπόστασι τοῦ μέλλοντος συζύγου της καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸ μέλλον, ἂν ἐννοεῖται παραστῇ ἀνάγκη, νὰ πάρῃ διαζύγιο! Καὶ ἡ μὶς Καρπαντιὲ ἐτόνιζε ὅτι ἡ ὑπηρεσίες αὐτές, τὶς ὁποῖες ἀναλαμβάνει τὸ «Πρακτορεῖο Στρεῖδι» εἶνε ἀνήθικες!

Λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴ δημοσίευση τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, τὸ ἀστυνομικὸ Πρακτορεῖο ὑπέβαλε ἀγωγὴ ἐναντίον τῆς μὶς Καρπαντιέ, ἀπ' τὴν ὁποία ζητᾶτι ὑπέρογκη ἀποζημίωση, διότι, ὅπως λέει ὁ διευθυντὴς στὴν ἀγωγή του, τὸ ἄρθρο της ἐκλόνισε τὴν ὑπόληψι τοῦ Πρακτορείου σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ διεκόπησαν ἡ ἐργασίες του κι' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ διαλύσῃ καί νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ ἔπιπλά του!

Τὸ ἀγγλικὸ κοινὸ περιμένει ἀνυπόμονα τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, γιὰ νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸν θὰ δώσῃ δίκηο τὸ δικαστήριο, στὴν δημοσιογράφο, ἢ στὸν διευθυντὴ τοῦ Πρακτορείου.

***

Ὁ μικρότερος ντέτεκτιβ τοῦ κόσμου

Στὸ Λονδῖνο ὑπάρχει ὁ μικρότερος ντέτεκτιβ τῆς ὑφηλίου, ὁ Λέοναρ Τζαίημς Τζίλτ, 13 μόλις ἐτῶν, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν μικρὴ ἡλικία του, ἔχει κάνει ὥς τώρα μεγάλες ἐπιτυχίες.

Τελευταῖα, ἐνῶ ὁ Λέονσρ περιπατοῦσε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους δρόμους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης, εἶδε τρεῖς ἀγνώστους ποὺ κουβέντιαζαν μεταξύ τους μὲ ὕποπτο ὕφος, ἐνῶ συγχρόνως ἔριχναν ἐπίμονες ματιὲς σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητο ποὺ ἦταν σταματημένο ἐκεῖ ἀπέναντι, χωρὶς ἐπιβάτη οὔτε καὶ σωφέρ. Ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐσχεδίαζαν νὰ κλέψουν τὸ αὐτοκίνητο. Πρῶτα - πρῶτα λοιπὸν ἐσημείωσε τὸν ἀριθμό τοῦ αὐτοκινήτου. Ἔπειτα μπῆκε σὲ κάποιο μαγαζὶ ἐκεῖ κοντὰ καὶ δανείσθηκε μιὰ μοτοσυκλέττα, συγχρόνως δὲ τηλεφώνησε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιφερείας νὰ στείλῃ ἐπὶ τόπου δυὸ ἀστυφύλακες μὲ μοτοσυκλέττες. Ἔπειτα στάθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ περίμενε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ὡς ποὺ νὰ φτάσουν οἱ ἀστυφύλακες; οἱ τρεῖς ἄγνωστοι ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο κ' ἔφυγαν.

Ὁ μικροσκοπικὸς Τζίλτ χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὴ μοτοσυκλέττα του καὶ τοὺς παρηκολούθησε, φροντίζοντας νὰ μένῃ πάντα λίγο πίσω γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβουν.

Οἱ ἄγνωστοι σταμάτησαν τέλος σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι. Τότε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς γύρισε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιφερείας καὶ ἀνέφερε τί εἶχε ἰδῆ. Ὁ ἀστυνόμος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Τζίλτ καὶ μερικοὺς ἀστυφύλακες πῆγε στὴν ἔπαυλι, κατέσχε τὸ αὐτοκίνητο καὶ συνέλαβε τοὺς τρεῖς λωποδύτας, οἱ ὁποῖοι ὅπως ἐξηκριβώθη, ἦσαν ἀπ' τοὺς χειρότερους κακοποιοὺς τῆς Ἀγγλίας.

Ὅταν ἔγινε ἡ δίκη γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ αὐτοκινήτου τὸ δικαστήριο ἀπένειμε στὸν μικροσκοπικὸ ντέτεκτιβ ἐπίσημον ἔπαινο.

ΤΟ ΤΑΜΠΛΩ...

Σὲ κάποιο ζωγράφο ἀνέθεσαν κάποτε νὰ κάμῃ μιὰ εἰκόνα τῆς «Διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης». Ἐκεῖνος ἐζωγράφισε μόνο μιὰ θάλασσα.

— Ποῦ εἶνε οἱ Ἑβραῖοι! τὸν ρώτησαν.

— Ἔχουν διαβῆ πειά, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος.

— Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν;

— Ἔχουν πνιγῆ!...